

Τὸ πολυθέαμα τοῦ κ. Βώκου ἀνοίξε τὸ περασμένο Σάββατο στὸ Ὁδεϊὸ Λόττνερ. Ἀκόμα ὅμως δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε γιὰ πειὸ λόγο ἀνοίξε, γιατί στήθηκε τὸ θεατράκι αὐτό, καὶ τί γυρεύει τέλος πάντων νὰ κἀνῃ. Εἶναι καθαρά ἐμπορικὴ ἐπιχείρηση; Ἄν εἶναι, δὲ συχαίρουμε τότε καθόλου τοὺς κυρίους τοῦ «πολυθέαματος» γιὰ τὸ ἐμπορικὸ τους πνίμα. Ἐδῶ ὑπάρχουνε τόσα καὶ τόσα θίατρα, ἕνα μὲ τᾶλλο καλούτσικα στὸ προσωπικὸ τους, κ' ὑποφερτὰ στὰ ἔργα τους. Κι' ὅμως ναυαγοῦνε. Πῶς θέλουνε λοιπὸν αὐτοὶ νὰ πετύχουνε, ἀφοῦ τὰ πρόσωπά τους, ἔξω ἀπ' τὸ Βονασέρα καὶ τὸ Λεκατσά, μοιά-

ζουνε μὲ μαθητρες παρθεναγωγείου ποὺ ἀπαγγέλουνε στὶς ἐξέτασες τὰ ποιήματά τους, τὸ δὲ δραματολόγιό τους, καθὼς τουλάχιστο παρουσιάστηκε τὴν πρώτη βραδιὰ, δὲν εἶναι οὔτε γιὰ κουβέντα; Μὰ στὸ κάτω κάτω αὐτὸ δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει κι' ἄς κάνουνε καλά μὲ τὴν τσέπη τους. Ἐπειδὴ ὅμως, καθὼς φαίνεται, ἔχουνε ἰδέα νὰ παρουσιάσουνε τὸ θεατράκι τους γιὰ καθαρά φιλολογικὸ καὶ μεθαύριο ἂν πείσουνε ὅξω, ποὺ σίγουρα θὰ πείσουν, δὲν εἶναι καθόλου παράξενο νὰ μᾶς παρουσιαστοῦνε κι' αὐτοὶ γιὰ μεγαλομάρτυρες τῆς Τέχνης, εἶναι προτιμότερο ἀπὸ τώρα νὰ εἰπωθοῦνε τὰ πράγματα νίτα σκέτα. Καὶ τὰ πράγματα μᾶς λένε ὅτι μὲ νεοσύλληχτους ἠθοποιούς καθὼς οἱ τοῦ Πολυθέαματος καὶ μ' ἔργα σὰν τοῦ κ. Τανάγρα καὶ τοῦ κ. Ἀννίνου, τὸ θεατράκι: αὐτὸ δὲν μπορεῖ νάχη καμιὰ σχέση μὲ τὴ φιλολογία. Θὰ ποῦνε ἴσως μερικοὶ ὅτι εἶναι μι' ἀπόπειρα ἱερὴ καὶ πρέπει νὰ τὴ κρίνουμε μὲ σεβασμό. Ὁχι, αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπόπειρα, εἶναι μιὰ δολοφονία τῆς ιδέας ποὺ μποροῦσε ἴσως σ' ἄλλων χέρια νὰ προκόψῃ. καὶ ποὺ τώρα καταστρέφεται στὴν ἐχτίμηση τοῦ κόσμου μὲ τέτοιες ὀλίγο κωμικὲς ἀπόπειρες. Αὐτὸ εἶναι τὸ «σοβαρὲς φιλολογικῆς ὑποστάσεως» Πολυθέαμα.

Ὅσο γιὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Τανάγρα μού δόθηκε ἄλλοτε ἀφορμὴ νὰ μιλήσω, γιὰ τοῦτο δὲ θὰ πῶ καὶ τίποτα. Μιὰ ρεκλάμα τῶν ἔργων αὐτῶν ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ «Ἐμπρὸς» μᾶς τὴ παρουσιάζει γι' ἀριστουργήματα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πῶς καθὼς γράφει ὁ κ. Τανάγρας, ξεφεύγει ὄχι πιά τὴν κριτικὴ — ποὺ δὲν ἔχουμε δᾶ καμιὰ ἀξίωση πῶς κάνουμε ἐδῶ — μὰ καὶ τὴν περιγραφή μιᾶς ἀπλῆς ἐντύπωσης ποὺ δίνει στὸ κάτω-κάτω ἕνα ἔργο ὅσο ἄτεχνο κι' ἂν εἶναι. Ἡ κωμωδία τοῦ κ. Ἀννίνου; Ἀλλοίμονο, εἶναι πολὺ θλιβερό, πολὺ θλιβερό πρᾶμα.